

★ INHOUD ★

Hoofdstuk 1	Juf Linda zonder wensen	5
Hoofdstuk 2	Juf Linda vol wensen	13
Hoofdstuk 3	Kato	18
Hoofdstuk 4	Benjamin	22
Hoofdstuk 5	Zoë	30
Hoofdstuk 6	William	34
Hoofdstuk 7	Mats	37
Hoofdstuk 8	Iris	40
Hoofdstuk 9	Santiago	44
Hoofdstuk 10	Daan	45
Hoofdstuk 11	Jasmien	49
Hoofdstuk 12	Liam	51
Hoofdstuk 13	Klaslokaal 13	57
Hoofdstuk 14	Amber	58
Hoofdstuk 15	Thomas	61
Hoofdstuk 16	Joris-Jan	65
Hoofdstuk 17	Sofie	69

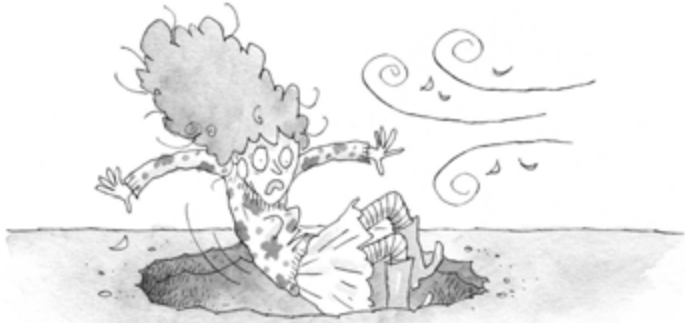
Hoofdstuk 18	Evert	72
Hoofdstuk 19	Lily	74
Hoofdstuk 20	Milan	79
Hoofdstuk 21	Hugo	83
Hoofdstuk 22	Emma	85
Hoofdstuk 23	Fatima	94
Hoofdstuk 24	Mirthe en Merel	98
Hoofdstuk 25	Preeya	103
Hoofdstuk 26	Lucita	107
Hoofdstuk 27	Jesse	111
Hoofdstuk 28	Elias	116
Hoofdstuk 29	Olivia	120
Hoofdstuk 30	Een tweede kans voor Santiago	122

*Psst! Hé, jij daar. Ja, jij, de lezer.
Evert (de klassenhamster) stelt
voor om een spiegel te gebruiken
voor de code van Jasmien.
Graag gedaan, hoor.*

HOOFDSTUK 1

Juf Linda zonder wensen

Toen schooljuf Linda Lauwers op maandagochtend met tegenzin wakker werd, bedacht ze dat het weer een dag vol pech zou worden. En ze kreeg gelijk.

Eerst waste ze haar haren met tandpasta en toen poetste ze haar tanden met shampoo en conditioner. Het smaakte *niet* lekker, maar haar haren waren wel muntfris. Toen ze in haar auto stapte, besepte ze dat de benzine op was. Dus moest ze lopend naar het werk. Op weg ernaar-

toe begon de wind vrij krachtig te waaien. Hij blies haar omver en ze schaafde haar knie. Ze wenste dat ze een wens kon doen (die uit zou komen). Maar juf Linda had geen wensen.

Juf Linda was bijna bij haar werk aangekomen, toen ze een enorm gat in het voetpad ontdekte. Het leek alsof iemand had staan graven. *Waarschijnlijk molmensen*, dacht ze.

Terwijl ze rond het gat liep, kwam er een heel sterke windvlaag opzetten. Die waaide zo hard tegen haar, dat ze achterover in het gat viel.

Boem! Ze viel recht op haar achterwerk. Half begraven onder het steenpuin naast haar zag ze een gouden lamp.

Het was niet het soort lamp dat je in het stopcontact steekt om een kamer te verlichten. Het was een oude olielamp die een kamer kon verlichten als je er olie in deed en ze aanstak. (Een olielamp was een van de manieren die de mensen vroeger gebruikten om 's nachts te kunnen zien. Natuurlijk kwam er toen een of andere

slimme kerel op het idee om de elektriciteit uit te vinden, waardoor alle olielampen nutteloos werden.)

‘Wat een vreemde plek om een lamp neer te zetten’, merkte juf Linda op. Ze trok de oude lamp uit het vuil tevoorschijn en bekeek die eens goed. ‘Ze is nog redelijk mooi. Ik ga ze meenemen naar school en aan mijn klas laten zien. Dan kunnen we het hebben over andere dingen die je in de grond kunt vinden, zoals stenen, wormen, botten van dinosaurussen... Dat wordt vast een prachtige les!’

Terwijl ze uit het gat klom, bedacht juf Linda dat haar dag er al beter begon uit te zien. Op dat moment begonnen er verschillende bijen haar achterna te vliegen. Ze was maar een beetje allergisch en zou niet sterven als ze werd gestoken. Maar bijensteken doen wel pijn. Juf Linda wist dat omdat bijen haar heel graag steken. Ze was al honderddrieënzeventig keer gestoken. En dat alleen al dit jaar.

De bijen bleven haar de hele weg naar school achtervolgen.

Toen ze binnen was, sloeg ze de deur dicht en zag ze alle bijen tegen het glas botsen. ‘Ha! Jullie hebben me niet te pakken gekregen!’ zei juf Linda. Maar er was een bij die al vooruit was gevlogen om haar op te wachten in de school. Die stak haar recht in haar lip.

‘Auw! Auw! Auw!’ riep juf Linda.

‘Je bent weer te laat, juf Linda’, zei de directeur en hij wees naar zijn horloge.

‘Sowwy, meneew de diwecteuw’, zei juf Linda. Ze kon de letters *r* en *l* niet meer uitspreken omdat haar lip was opgezwollen.

Ze haastte zich op haar hakken door de hele gang – *klik klak, klik klak, klik klak* – naar haar klaslokaal. Dat lokaal had nummer 13, wat zoals je weet een *ongeluksgetal* is.

‘O, weewwingen, het spijt me vvesewijk dat ik zo vvesewijk waat ben’, zei juf Linda. ‘Ik heb een vewschwikkewijke ochtend gehad!’

Van haar zevenentwintig leerlingen (inclusief Evert de hamster) waren er vijfentwintig aanwezig.

Santiago ‘snif’ Santos was niet op school. Hij had vreselijke last van de griep. Hij had zijn moeder gesmeekt om naar school te mogen gaan, zodat hij niets leuks zou missen, maar ze had erop gestaan dat hij thuisbleef.

William zat ook niet in de klas. Hij had zijn grootmoeder verteld dat hij buikpijn had, zodat hij thuis kon blijven. Maar hij had *geen* buikpijn. Hij wilde gewoon de hele dag thuisblijven en naar tekenfilms kijken.

Van de vijfentwintig leerlingen die aanwezig waren, waren er maar tweeëntwintig wakker. Van die tweeëntwintig waren er zeven bezig op hun mobiele telefoon. Van de vijftien overgebleven leerlingen waren er twee aan het ruziemaken (over iets stoms) en waren er drie lichtzwaarden van de Jedi uit Star Wars aan het tekenen (wat helemaal niet stom is).

Van de tien overgebleven leerlingen waren er vier aan het kaarten, waren er drie speelgoedvliegtuigjes aan het besturen, waren er twee aan het studeren voor de toets van die dag en was er eentje in cirkels aan het lopen. (Misschien denk je nu dat ik het over Evert de hamster heb, maar dat is niet zo.)

Van alle vijftientig leerlingen die aanwezig waren, was er niemand blij om juf Linda te zien. Ze mochten juf Linda allemaal graag (vooral nadat ze van haar eens elk meer dan een miljard euro hadden gekregen toen ze de loterij had gewonnen), maar ze wilden juf Linda niet zien. Zeker niet vandaag. Haar lippen waren opgezwollen tot de grootte van twee bananen en ze had een vreselijke huiduitslag gekregen.

Ze zag eruit als een monster.

‘Juf Linda!’ zei Amber, die haar ogen bedekte. ‘Wat is er met jouw gezicht gebeurd?’

‘Ben je in een zombie aan het veranderen?’ vroeg Thomas.